

«ДРІБНИЦЬ НЕ ПОВИННО БУТИ, ЯКЩО ТИ ДІЙСНО ХОЧЕШ СТАТИ ФАХІВЦЕМ!»

Розбита українськими танкістами ворожа техніка, село Лук'янівка, Київщина

Український прапор майорить на зруйнованому будинку, село Лук'янівка, Київщина

Кийщина була у числі перших регіонів України, які зазнали нелюдських московських жажів у часі жорстокої рашистської навали. Упродовж місяця ворог нещадно гатив не лише по українських підрозділах, але й по цивільних об'єктах української столиці, населених пунктах області. Просуваючись до Києва, зрештою, як і під час відступу, московити спалювали села, знищували інфраструктуру, грабували, гвалтували, вбивали та калічили мирне населення.

Українці чинили опір агресору та вже через місяць, 24 березня, почали витісняти ворожі війська з Київщини. Бої точились за кожне місто, за кожне село, за кожну місцину. Надзвичайно гаряче було біля Лук'янівки, що у Барिशівському районі, яка фактично стала одним із перших звільнених українських сіл.

Безпосередніми учасниками тих подій були танкісти Михайло Потапов та Артем Латюк. Для них та зустріч із ворогом була першою. Та екіпаж відпрацював у тому протистоянні блискуче: один ворожий танк та одну машину піхоти мужні танкісти перетворили на металобрухт. Ще один підбитий танк згодом перейшов на баланс ЗСУ.

Указом Президента України за особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі Артема Латюка та Михайла Потапова нагороджено орденом «За мужність» III ступеня.

Нині відважні воїни навчаються у Національній академії сухопутних військ.

Артем Латюк родом з Кам'янця-Подільського, що на Хмельниччині. Після навчання у вищому професійно-технічному училищі отримав спеціальність електрогазозварника. Та перевагу надав службі у Збройних Силах: юнака скерували у 201-й навчальний центр підготовки інженерних військ, а відтак вступив у видовий виш на факультет бойового застосування військ.

– Я не можу сказати, що стати про-

фесійним військовим мріяв з дитинства. Швидше за все, до цього мене спонукала війна на Сході держави, яку 2014 року розв'язали рашисти. Чому обрав танк?.. Вочевидь тому, що це – броня, сила, мобільність! Танки мене завжди цікавили: чим оснащені, які можливості, як вони стріляють і які перешкоди можуть долати, як взаємодіють у бою з піхотою?.. А ще мій прадід був танкістом. Він загинув у Другій світовій війні.

Юнак каже, що навчання в Академії його захопило повністю. Особливо полюбляє практичні заняття, під час яких набути теоретичні знання майбутній офіцер-танкіст відпрацьовує на сучасних тренажерах, на танках Т-64БВ, Т-64 БМ та Т-72А. Бажанню відвідувати такі тренування сприяє увага та багаторічний досвід науково-педагогічних працівників, безпосередніх учасників реальних подій в АТО/ООС.

Особливу увагу Артем надає предмету «Озброєння і стрільба». Вважає, що потрібно набути навичок такого рівня, аби, скажімо, по ритму роботи двигуна передбачити той чи інший маневр танка, щоб руки за будь-якої ситуації працювали «на автоматі».

Танкісти Михайло та Артем на навчальних полях

– Я на все життя запам’ятаю ту мить, коли у своєму першому бою вийшов віч-на-віч з танком противника, – ділиться сокровенним Артем. – Паніки не було, однозначно, як не було і страху. Очі дивились в окуляр, а руки самі все «вмикали-вимикали». Тепер знаю: на впевнених діях під час бою обов’язково позначається практичні заняття на броньованих машинах та тренажерах. Дійсно, дрібниць не повинно бути, якщо ти хочеш стати фахівцем!

А ще Артем зізнається, раніше й гадки не мав, що доведеться протистояти ворогу саме під Києвом. Зранку 24 лютого, коли москвити почали свій підступний наступ, ешелон з танками відбув у бік столиці. Командир підрозділу повідомив, щоб готувались до реального бою.

Спочатку танкісти перебували в аеропорту «Жуляни», виконували завдання на окремих ділянках оборони міста, підсилювали блокпости. А 23 березня екіпаж Михайла Потапова відбув у бік Лук’янівки. В Артема, як і у його товаришів страху не було зовсім. Лише нестримне бажання дати гідну відсіч противнику.

– Ми до найменших дрібниць пам’ятаємо перший прорив, – розповідають юнаки. – Піхотинці йшли попереду танків, оглядаючи місцевість на наявність мін. Коли ворожий танк під’їхав до мосту, ми здійснили перший постріл осколково-фугасним снарядом. Здійнявся білий дим, та такий, що у прицілі нічого не можна було розглядіти. Коли розвиднилось, побачили, що бронемашину рашистів задкує. Другий постріл пролунав одночасно з ворожим. Не влучили обоє. А третім ми поцілили під башту, боєкомплект здетонував, танк спалахнув, а башту відкинуло набік.

У тому бою українські танкісти уразили БМП, згодом «обмінялись» пострілами зі ще одним ворожим танком. Як і бронемашину противника, наша також зазнала ушкодження: снаряд влучив у гусеницю та у передній броньований лист. А в орків здетонував динамічний захист і уламки «відпрацювали» по прицілах та по башті. Вочевидь рашистський екіпаж запанікував, тому що лишень їхня машина відступаючи, загрузла у багнюці, горе-воєнки миттєво зчурнули, залишивши у танку і зброю і документи.

Танк мужніх воїнів евакуював новенький, наче щойно з заводу, Т-72. Пошкоджену машину встигли за-

чепити одним тросом і вона почала рухатись заднім ходом до центру села. Артем перебував усередині і спостерігав за дорогою, аби при потребі завдати вогневе ураження ворогу. Як зізнається, це була найстрашніша мить у його життя: танк без однієї гусениці розвертало то в один, то в інший бік, тому здійснити прицільний постріл було проблематично. Невдовзі броньовану машину зупинили біля пам’ятника для прикриття дороги, а у разі наступу ворога – для вогневого ураження.

...Бій тривав близько трьох годин. Після завершення до танкістів підходили піхотинці і дякували, адже без їхньої підтримки було б важко утримати позицію. А ще механік-водій Василь Дмитрів затрофеїв покинутий ворожий танк Т-72Б3, у якому кумулятивний заряд застопорився у каналі ствола. Після ремонту екіпаж власне і «осідлав» його. Українці забрали також з поля бою три танки, дві БМП та два БТ-ЛБ (багатоцільовий тягач легкий броньований – Авт).

– Доволі часто мене запитують, яке враження залишилось після зіткнення із «другою армією світу». Відповідь так: я бачив їхній страх! При першій слушній нагоді вони полишали бронемашини, невміло здійснювали марш, неякісно маскували техніку, яка була наче на долоні при роботі дронів, а тому легко знешкоджувалась артилерією, – розповідає Артем.

Так, сьогодні це жорстке протистояння ворогу залишилось у спогадах нинішніх курсантів, а у майбутньому – офіцерів-танкістів. Я переконана: прийде час Перемоги – і ми дізнаємось про тисячі Звитяг мужніх синів України!

Артем Латюк, лицар ордена «За мужність» III ст.: «Вірю, що невдовзі наша Українська земля очиститься від рашистського непотребу, про що свідчать звільнення Київщини, Харківщини, Херсонщини, нещодавні події в бухті Севастополя. Бажаю усім захисникам Батьківщини максимальної мужності, удачі у ратній справі, і після перемоги обов’язково повернутися живими й неушкодженими в рідні оселі».

Олена ШУМИК,
студентка II курсу факультету журналістики
ЛНУ імені Івана Франка

Артем після запеклого бою

Затрофеєний ворожий танк Т-72Б3